

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΤΟΜΟΣ Α

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο γυρισμός – τόμος Α**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Coming Home
Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© 1995 by Robin Pilcher, Fiona Pilcher, Mark Pilcher and the Trustees of Rosamunde Pilcher's 1988 Trust.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mark Owen/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 1999
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Νοέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2468-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2469-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκν 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΜΟΣ Α

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Μαζεύοντας κοχύλια

Δίδυμα αστέρια

Σεπτέμβρης

Το λιοντάρι που κοιμάται

Το άδειο σπίτι

Το τέλος του καλοκαιριού

Χειμερινό ηλιοστάσιο

Το άγριο θυμάρι

Ο γνρισμός – Τόμος Β

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Η μέρα της καταγίδας

Η άλλη όψη

Λουλούδια στη βροχή

Το γαλάζιο δωμάτιο

Το καρουνζέλ

Φωνές το καλοκαίρι

Χιόνι τον Απρίλη

*Αυτό το βιβλίο είναι για τον σύζυγό μου, Γκράχαμ,
ο οποίος υπηρέτησε στη Μεραρχία των Χάιλαντ.*

*Και για τον Γκόρντον, την Τζούντιθ και για όλους εμάς,
που ήμασταν νέοι μαζί την ίδια εποχή.*

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1935

Το Κοινοτικό Σχολείο του Πόρθκερις υψωνόταν στα μισά του απότομου λόφου, που σκαρφάλωνε από την καρδιά της μικρής πόλης ως τους έρημους θαμνότοπους που απλώνονταν πιο πέρα. Ήταν ένα γερό βικτοριανό οικοδόμημα, χτισμένο με πέτρες από γρανίτη, και είχε τρεις εισόδους με τις ταμπέλες Αγόρια, Κορίτσια και Νήπια, κατάλοιπο της εποχής που ο διαχωρισμός των φύλων ήταν υποχρεωτικός. Περιβαλλόταν από μια ασφαλτοστρωμένη παιδική χαρά κι έναν ψηλό φράχτη από σφυρήλατο σίδερο και παρουσίαζε μια απειλητική όψη στον κόσμο. Αλλά αυτό το απόγευμα του Δεκεμβρίου ήταν φωταγωγημένο και από τις ανοιχτές πόρτες του ξεχυνόταν ένα κύμα ενθουσιασμένων παιδιών, που κουβαλούσαν τσάντες για τις μπότες και για τα βιβλία τους, μπαλόνια δεμένα με σπάγγους και χάρτινα σακουλάκια με καραμέλες. Έβγαιναν σε μικρές ομάδες, σπρώχνοντας το ένα το άλλο, με χαχανητά, στριγκλιές και χαρούμενα πειράγματα, πριν διαλυθούν και ξεκινήσουν για τα σπίτια τους.

Ο λόγος του ενθουσιασμού ήταν διπλός. Είχε φτάσει το τέλος του χειμερινού τριμήνου και είχε γίνει μια χριστουγεννιάτικη σχολική γιορτή. Τα παιδιά έπαιζαν παιχνίδια με τραγούδια και σκυταλοδρομία, τρέχοντας πάνω-κάτω στην αίθουσα συγκέντρωσης των μαθητών κι αρπάζοντας σακουλάκια με όσπρια για να τα δώσουν στον επόμενο παίκτη της ομάδας. Χόρευαν τον παραδοσιακό χορό *Σερ Ρότζερ ντε Κόβερλι*, υπό τους ήχους του μικροσκοπικού, παλιού πιάνου του σχολείου, και ήπιαν τσάι, που συνοδευόταν από κεκάκια γεμιστά με μαρμελάδα, ψωμάκια με ζαφορά και λεμονάδα με ανθρακικό. Τέλος, μπήκαν στη σειρά και, το ένα μετά το άλλο, έσφιξαν το χέρι του κυρίου Τόμας, του διευθυντή, για να του ευχηθούν «καλά Χριστούγεννα» και να πάρουν ένα σακουλάκι με καραμέλες.

Ήταν μια ρουτίνα που επαναλαμβανόταν κάθε χρόνο, αλλά όλοι την περίμεναν με ανυπομονησία και μεγάλη χαρά.

Σταδιακά, ο θορυβώδης χείμαρρος των παιδιών μετατράπηκε σε ένα ρυάκι από αργοπορημένους και όσους είχαν καθυστερήσει να φύγουν επειδή έψαχναν να βρουν τα χαμένα γάντια τους ή ένα εγκαταλειμμένο παπούτσι. Τελευταία, καθώς το ρολόι του σχολείου χτύπησε πέντε παρά τέταρτο, πέρασαν από την πόρτα δυο κορίτσια, η Τζούντιθ Ντάνμπαρ και η Χέδερ Γουόρεν, και οι δύο δεκατεσσάρων ετών, και οι δύο με μπλε πανωφόρια, γαλότσες και μάλλινους σκούφους κατεβασμένους ως τα αυτιά τους. Αλλά η ομοιότητα σταματούσε εκεί, καθώς η Τζούντιθ ήταν ξανθιά, με δυο χοντρές κοτσίδες, φακίδες και γαλανά μάτια· ενώ η Χέδερ είχε κληρονομήσει τα χρώματα του πατέρα της και, μέσω εκείνου, και των προγόνων του, από έναν Ισπανό ναυτικό, που ξεβρόσθησε στην ακτή της Κορνούαλης μετά την καταστροφή της Αρμάδας. Έτσι, το δέρμα της ήταν σταρένιο, τα μαλλιά της κατάμαυρα και τα μάτια της σκούρα και λαμπερά σαν δυο ζουμερές σταφίδες.

Ήταν οι τελευταίες που αποχώρησαν, επειδή η Τζούντιθ, που θα έφευγε για πάντα από το σχολείο του Πόρθκερις, έπρεπε να αποχαιρετήσει όχι μόνο τον κύριο Τόμας, αλλά και όλους τους καθηγητές, καθώς και την κυρία Τριγουάρθα, τη μαγείρισσα του σχολείου, και τον γερο-Τζίμι Ρίτσαρντς, τα ταπεινά καθήκοντα του οποίου περιλάμβαναν τον ανεφοδιασμό του σχολικού λέβητα με ξύλα και τον καθαρισμό των εξωτερικών αποχωρητηρίων.

Όμως, επιτέλους, τους αποχαιρέτησε όλους, και διέσχισαν το προαύλιο για να βγουν από την πύλη. Η συννεφιασμένη μέρα είχε παραχωρήσει νωρίς τη θέση της στο σκοτάδι και έπεφτε ένα ψιλόβροχο, λαμπυρίζοντας στο φως των φαναριών. Ο δρόμος κατηφόριζε, μαύρος και μουσκεμένος, με τα φάτα να αντανακλούν σε διάφορα σημεία του. Αρχισαν να περπατάνε, κατεβαίνοντας στην πόλη. Για λίγο δε μιλούσε καμιά τους. Μετά η Τζούντιθ αναστέναξε.

«Λοιπόν», είπε, με έναν τόνο που είχε κάτι το οριστικό, «αυτό ήταν».

«Θα πρέπει να νιώθεις παράξενα που ξέρεις ότι δε θα ξαναγυρίσεις».

«Ναι, έτσι είναι. Το πιο παράξενο, όμως, είναι ότι νιώθω λυπημένη. Ποτέ δε φαντάστηκα ότι θα ένιωθα λυπημένη που θα άφηνα ένα σχολείο, κι όμως έτσι νιώθω τώρα».

«Δε θα είναι το ίδιο χωρίς εσένα».

«Ούτε και για μένα θα είναι το ίδιο χωρίς εσένα. Εσύ, όμως, είσαι τυχερή, γιατί τουλάχιστον έχεις ακόμη την Ιλέιν και την Κριστίν για φίλες. Εγώ θα πρέπει να ξεκινήσω από την αρχή, να προσπαθήσω να

βρω κάποια που να συμπαθώ στο Σεντ Ούρσουλα. Ενώ θα πρέπει να φοράω κι εκείνη τη στολή».

Η σιωπή της Χέδερ ήταν γεμάτη συμπόνια. Η στολή ήταν σχεδόν το χειρότερο απ' όλα. Στο Πόρθκερις φορούσαν όλοι τα δικά τους ρούχα, και μάλιστα έδειχναν πολύ χαρούμενοι, με τα πολύχρωμα πουλόβερ τους και τα κορίτσια με τις χρωματιστές κορδέλες στα μαλλιά. Αλλά το Σεντ Ούρσουλα ήταν ένα ιδιωτικό, παλιομοδίτικο σχολείο. Τα κορίτσια φορούσαν σκουροπράσινα τουίντ πανωφόρια, χοντρές, καφέ κάλτσες και σκουροπράσινα καπέλα, τα οποία ήταν τόσο άσχημα, που έκαναν ακόμα και την πιο όμορφη να δείχνει άχαρη. Το Σεντ Ούρσουλα δεχόταν εξωτερικές μαθήτριες, καθώς και οικοτρόφους, και η Τζούντιθ, η Χέδερ και οι συμμαθήτριά τους στο Πόρθκερις περιφρονούσαν αυτά τα δύσμοιρα πλάσματα και τα θεωρούσαν εύκολα θύματα για πειράγματα και καψόνια όποτε είχαν την ατυχία να μπουν στο ίδιο λεωφορείο. Η σκέψη ότι η Τζούντιθ θα υποχρεωνόταν να πηγαίνει στο σχολείο μαζί με αυτές τις άχαρες ψηλομύτες που το έπαιζαν καλές τής προκαλούσε κατάθλιψη.

Όμως, το χειρότερο απ' όλα ήταν η προοπτική να μπει η Τζούντιθ εσωτερική. Οι Γουόρεν ήταν πολύ δεμένη οικογένεια, και η Χέδερ δεν μπορούσε να φανταστεί χειρότερη μοίρα από το να αποχωριστεί τους γονείς της και τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια της – και οι δύο όμορφοι και με κατάμαυρα μαλλιά σαν τον πατέρα τους. Στο σχολείο του Πόρθκερις, ήταν γνωστοί για τις διαβολιές και τις σκανταλιές τους, αλλά από τότε που πήραν μεταγραφή για το σχολείο της κομητείας του Πενζάνς τούς είχε δαμάσει κάπως ένας τρομακτικός διευθυντής και είχαν αναγκαστεί να στρωθούν στο διάβασμα και να διορθώσουν τους τρόπους τους. Όμως, εξακολουθούσαν να έχουν πολλή πλάκα, και εκείνοι ήταν που έμαθαν στη Χέδερ να κολυμπάει, να κάνει ποδήλατο και να ψαρεύει σκουμπριά από τη μικρή ξύλινη βάρκα τους. Και επιπλέον, πόσο θα μπορούσες να διασκεδάσεις μόνο με κορίτσια; Δεν είχε καμία σημασία το γεγονός ότι το Σεντ Ούρσουλα βρισκόταν στο Πενζάνς, δηλαδή μόνο δεκαέξι χιλιόμετρα μακριά. Τα δεκαέξι χιλιόμετρα ήταν τεράστια απόσταση αν έπρεπε να ζει χωρίς τη μαμά, τον μπαμπά, τον Πάντι και τον Τζο.

Απ' ό,τι φαινόταν, όμως, η καημένη η Τζούντιθ δεν είχε άλλη επιλογή. Ο πατέρας της εργαζόταν στο Κολόμπο της Κεϋλάνης, κι εδώ και τέσσερα χρόνια η Τζούντιθ, η μητέρα της και η μικρή αδερφή της ζούσαν μακριά του. Τώρα, η κυρία Ντάνμπαρ και η Τζες θα επέστρε-

φαν στην Κεϋλάνη και θα αφήναν την Τζούντιθ πίσω, χωρίς να έχει ιδέα πότε θα ξανάβλεπε τη μητέρα της.

Αλλά, όπως έλεγε και η κυρία Γούορεν, δεν έχει νόημα να κλαις για πράγματα που έχουν ήδη γίνει. Η Χέδερ προσπάθησε να βρει κάτι ευχάριστο να πει.

«Θα έχεις και τις διακοπές».

«Με τη θεία Λουίζ».

«Έλα τώρα, μην τα βλέπεις όλα μαύρα. Τουλάχιστον θα είσαι ακόμη εδώ. Θα ζεις στο Πένμαρον. Σκέψου η θεία σου να ζούσε σε κάποιο απαίσιο μέρος, στα βουνά ή σε μια πόλη. Και δε θα ήξερες κανέναν εκεί. Ενώ τώρα θα μπορούμε να συνεχίσουμε να βλέπομαστε. Θα μπορείς να έρχεσαι, και θα κατεβαίνουμε στην παραλία. Ή θα πηγαίνουμε στον κινηματογράφο».

«Είσαι σίγουρη;»

Η Χέδερ σάσιτισε. «Σίγουρη για ποιο πράγμα;»

«Θέλω να πω... Είσαι σίγουρη ότι θα θέλεις να συνεχίσεις να με βλέπεις και να είσαι φίλη μου; Τώρα που θα πηγαίνω στο Σεντ Ούρσουλα. Δε θα με θεωρείς σνομπ και φρικτή;»

«Χαζούλα!» Η Χέδερ χτύπησε φιλικά την Τζούντιθ στον πσινό με την τσάντα της. «Για ποια με περνάς;»

«Θα ήταν μια διαφυγή αυτό».

«Το λες σαν να πηγαίνεις στη φυλακή».

«Ξέρεις τι εννοώ».

«Πώς είναι το σπίτι της θείας σου;»

«Είναι αρκετά μεγάλο και βρίσκεται στην κορυφή του γηπέδου του γκολφ. Και είναι γεμάτο με μπρούντζινους δίσκους, δέρματα από τίγρεις και πόδια ελεφάντων».

«Πόδια ελεφάντων; Για όνομα του Θεού, τι στο καλό τα κάνεις;»

«Ομπρελοθήκες».

«Δε θα μου άρεσε καθόλου αυτό. Αλλά υποθέτω ότι δε θα χρειαζεσαι να τα βλέπεις και πολύ. Έχεις δικό σου δωμάτιο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, έχω ένα δωμάτιο. Ήταν ο καλύτερος ξενώνας της· έχει και νιπτήρα και χώρο για το γραφείο μου».

«Μια χαρά μου ακούγεται. Δεν καταλαβαίνω γιατί το κάνεις ζήτημα».

«Δεν το κάνω ζήτημα. Απλώς δεν είναι το σπίτι μου. Και κάνει πολύ κρύο εκεί πάνω, είναι θλιβερά και συνεχώς φυσάει. Το σπίτι ονομάζεται Γουίντιριτζ, και δικαίως. Ακόμα κι όταν οπουδήποτε αλλού

έχει άπνοια, τα παράθυρα της θείας Λουίζ κοπανάνε από τον αέρα».

«Τρομακτικό».

«Επιπλέον, είναι πολύ μακριά. Δε θα μπορώ πια να παίρνω το τρένο, ενώ η πιο κοντινή στάση λεωφορείου είναι πάνω από τρία χιλιόμετρα μακριά. Και η θεία Λουίζ δε θα έχει χρόνο να με πηγαινοφέρει με το αυτοκίνητο, επειδή παίζει όλη την ώρα γκολφ».

«Ίσως σε μάθει να οδηγείς».

«Πολύ αστείο».

«Νομίζω ότι χρειάζεσαι ένα ποδήλατο. Έτσι, θα μπορείς να πηγαίνεις όπου θέλεις, όποτε θέλεις. Από τον επάνω δρόμο, το Πόρθκερις απέχει μόνο πέντε χιλιόμετρα».

«Είσαι μεγαλοφυΐα. Δεν είχα σκεφτεί καθόλου το ποδήλατο».

«Δεν ξέρω γιατί δεν είχες ποτέ ποδήλατο μέχρι τώρα. Ο μπαμπάς μου πήρε το δικό μου όταν ήμουν δέκα χρονών. Όχι ότι είναι και πολύ χρήσιμο σε αυτό τον καταραμένο τόπο με όλους αυτούς τους λόφους, αλλά εκεί που θα είσαι εσύ, θα είναι ό,τι πρέπει».

«Είναι πολύ ακριβά;»

«Ένα καινούργιο κοστίζει περίπου πέντε λίρες. Αλλά θα μπορούσες να διαλέξεις ένα μεταχειρισμένο».

«Η μητέρα μου δεν είναι και πολύ καλή σε αυτά τα πράγματα».

«Νομίζω ότι καμία μητέρα δεν είναι. Αλλά δεν είναι δύσκολο να πάει σε ένα μαγαζί με ποδήλατα. Να την πείσεις να σου το κάνει δώρο για τα Χριστούγεννα».

«Της ζήτησα ήδη ένα πουλόβερ για τα Χριστούγεννα. Ζιβάγκο».

«Ζήτησέ της κι ένα ποδήλατο».

«Δε θα μπορούσα».

«Φυσικά και θα μπορούσες. Δε θα σου το αρνηθεί. Τώρα που φεύγει και δεν ξέρει πότε θα σε ξαναδεί, θα σου δώσει ό,τι θελήσεις. Χτύπα απλώς το σίδερο όσο είναι ζεστό» – άλλο ένα από τα αγαπημένα ρητά της κυρίας Γουόρεν.

Αλλά η Τζούντιθ είπε μόνο: «Θα δω».

Συνέχισαν να περπατάνε για λίγο αμίλητες, με τα βήματά τους να αντηχούν πάνω στο βρεγμένο πεζοδρόμιο. Πέρασαν μπροστά από το μαγαζί με τα χαρωπά φωτάκια που πουλούσε ψάρι και τηγανητές πατάτες, και η ζεστή μυρωδιά καυτού λίπους και ξιδιού που έβγαине από την ανοιχτή πόρτα έκανε τα σάλια τους να τρέχουν.

«Αυτή η θεία σου, η κυρία Φόρεστερ, είναι αδερφή της μητέρας σου, σωστά;»

«Όχι. Αδερφή του πατέρα μου. Είναι πολύ μεγαλύτερή του. Γύρω στα πενήντα. Ζούσε στην Ινδία. Από εκεί έφερε το πόδι του ελέφαντα».

«Και ο θεός σου;»

«Έχει πεθάνει. Είναι χήρα».

«Έχει παιδιά;»

«Όχι. Δε νομίζω να απέκτησαν ποτέ παιδιά».

«Δεν είναι περίεργο αυτό; Λες να μην ήθελαν ή... να μην έγινε... κάτι; Η θεία μου η Μεί δεν έχει παιδιά, και άκουσα τον μπαμπά να λέει πως έφταιγε ο θεός Φρεντ, ότι δεν το είχε μέσα του. Τι λες να εννοούσε μ' αυτό;»

«Δεν ξέρω».

«Λες να έχει σχέση με αυτό που μας είπε η Νόρα Έλιοτ; Ξέρεις, εκείνη τη μέρα πίσω από το υπόστεγο για τα ποδήλατα».

«Όλα αυτά τα βγάζει από το μυαλό της».

«Πώς το ξέρεις;»

«Ήταν υπερβολικά αηδιαστικό για να είναι αληθινό. Μόνο η Νόρα Έλιοτ θα μπορούσε να σκεφτεί κάτι τόσο αηδιαστικό».

«Υποθέτω πως ναι...»

Ήταν ένα συναρπαστικό θέμα, και τα δυο κορίτσια συζητούσαν γι' αυτό πού και πού, χωρίς να καταλήγουν ποτέ σε κάποιο χρήσιμο συμπέρασμα, πέρα από τη διαπίστωση ότι η Νόρα Έλιοτ βρομούσε και ότι οι μπλούζες της ήταν πάντα λερωμένες. Τώρα, όμως, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να λύσουν αυτό τον γρίφο, γιατί με τη συζήτηση είχαν φτάσει στους πρόποδες του λόφου, στο κέντρο της πόλης, μπροστά στη δημόσια βιβλιοθήκη, όπου χώριζαν οι δρόμοι τους. Η Χέδερ θα συνέχιζε προς το λιμάνι, κατηφορίζοντας σε όλο και πιο στενά δρομάκια και μεπερδεμένα καλντερίμια, για να φτάσει στο τετράγωνο σπίτι από γρανίτη όπου έμενε η οικογένεια Γουόρεν, πάνω από το παντοπωλείο του κυρίου Γουόρεν, και η Τζούντιθ θα ανέβαινε ακόμα έναν λόφο και θα πήγαινε προς τον σιδηροδρομικό σταθμό.

Κοντοστάθηκαν μέσα στο φιλόβροχο κάτω από τη λάμπα του δρόμου και κοιτάχτηκαν.

«Εδώ πρέπει να πούμε “αντίο”», είπε η Χέδερ.

«Ναι. Μάλλον».

«Μπορείς να μου γράφεις. Έχεις τη διεύθυνσή μου. Και τηλεφώνησε στο μαγαζί αν θέλεις να αφήσεις μήνυμα. Θέλω να πω... αν θέλεις να έρθεις, για παράδειγμα, στις διακοπές».

«Θα το κάνω».

«Δε νομίζω ότι θα είναι και τόσο άσχημα σ' εκείνο το σχολείο».

«Ναι, δε θα είναι».

«Αντίο, λοιπόν».

«Αντίο».

Καμιά τους, όμως, δεν κουνήθηκε, ούτε γύρισε να φύγει. Ήταν φίλες τέσσερα χρόνια, κι αυτή ήταν μια οδυνηρή στιγμή.

«Καλά Χριστούγεννα», ψιθύρισε η Χέδερ.

Άλλη μια παύση. Ξαφνικά, η Χέδερ έγειρε μπροστά και έδωσε ένα φιλί στο μουσκεμένο από τη βροχή μάγουλο της Τζούντιθ. Ύστερα, χωρίς να πει τίποτε άλλο, έκανε μεταβολή και έφυγε τρέχοντας, και ο ήχος από τα βήματά της εξασθενούσε όλο και περισσότερο, ώσπου η Τζούντιθ δεν τον άκουγε πια. Μετά, νιώθοντας λίγο χαμένη, συνέχισε τη μοναχική πορεία της, ανεβαίνοντας τον στενό δρόμο ανάμεσα σε φωτισμένα, μικρά μαγαζιά, με τις βιτρίνες τους στολισμένες για τα Χριστούγεννα με γιορλάντες τυλιγμένες γύρω από κουτιά με μανταρίνια και βάζα με άλατα στολισμένα με κόκκινες κορδέλες. Ακόμα και ο σιδεράς είχε στολίσει λίγο. ΕΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΚΤΟ ΔΩΡΟ έλεγε μια χειρόγραφη κάρτα που ήταν ακουμπισμένη πάνω σε ένα τρομακτικό σφυρί στολισμένο με ένα ψεύτικο κλαδί από γκι. Πέρασε το τελευταίο μαγαζί στην κορυφή του λόφου, που ήταν το κατάστημα της γνωστής αλυσίδας W.H. Smith, από όπου η μητέρα της αγόραζε κάθε μήνα το *Vogue* και πήγαινε κάθε Σάββατο για να επιστρέψει το βιβλίο που είχε δανειστεί από τη βιβλιοθήκη και να πάρει άλλο. Από εκεί και μετά ο δρόμος γινόταν επίπεδος, τα σπίτια αραίωναν, και χωρίς την προστασία τους, ο άνεμος κυριαρχούσε. Ερχόταν σε απαλές ριπές, γεμάτος υγρασία, φυσώντας τη νοτιομένη ομίχλη στο πρόσωπό της. Στο σκοτάδι, ο άνεμος αυτός είχε μια ιδιαίτερη αίσθηση και έφερονε μαζί του τον ήχο από τα κύματα που έσκαγαν στην παραλία.

Έπειτα από λίγο, σταμάτησε και ακούμπησε τους αγκώνες της σε έναν χαμηλό, γρανιτένιο τοίχο, για να ξεκουραστεί μετά την απότομη ανάβαση και να πάρει μια ανάσα. Είδε το αχνό συνονθύλευμα των σπιτιών που κατηφόριζαν ως το σκοτεινό λιμάνι και ένα κολιέ με λάμπες να αγκαλιάζει τον δρόμο του λιμανιού. Τα κόκκινα και τα πράσινα φώτα από τις ψαρόβαρκες ανεβοκατέβαιναν στη φουσκοθαλασσιά και έριχναν τρεμουλιαστές αντανακλάσεις στο μαύρο νερό. Ο μακρινός ορίζοντας χανόταν μέσα στο σκοτάδι, ενώ ο ανταριασμένος ωκεανός έδειχνε ατελείωτος. Στ' ανοιχτά, ο φάρος έστελνε την προειδοποίησή του. Μια σύντομη λάμψη και μετά δυο παρατεταμένες. Η

Τζούντιθ φαντάστηκε τα αιώνια κύματα να σκεπάζουν τους άγριους βράχους στη βάση του.

Αναρίγησε. Έκανε πολύ κρύο για να στέκεται στον σκοτεινό, υγρό αέρα. Το τρένο θα έφευγε σε πέντε λεπτά. Άρχισε να τρέχει, με την τσάντα της να κοπανάει πάνω στο πλευρό της· έφτασε στη μεγάλη γραβιτένια σκάλα που οδηγούσε στον σιδηροδρομικό σταθμό και την κατέβηκε τρέχοντας με τη σιγουριά που της πρόσφεραν τα τόσα χρόνια που έκανε το ίδιο πράγμα.

Το μικρό επαρχιακό τρένο περίμενε στην πλατφόρμα. Η μηχανή, δύο βαγόνια της τρίτης θέσης, ένα βαγόνι πρώτης και η σκευοφόρος. Δε χρειαζόταν να αγοράσει εισιτήριο, γιατί είχε το σχολικό της πάσο, και άλλωστε ο κύριος Γουίλιαμ, ο φύλακας, την ήξερε το ίδιο καλά με τη δική του κόρη. Όπως την ήξερε κι ο Τσάρλι, ο μηχανοδηγός, ο οποίος καθυστερούσε το τρένο στον σταθμό του Πένμαρον αν εκείνη είχε αργήσει να ξεκινήσει για το σχολείο, σφυρίζοντας καθώς η Τζούντιθ διέσχιζε τρέχοντας τον κήπο του Ρίβερβιου.

Η διαδρομή προς και από το σχολείο ήταν ένα από τα πράγματα που θα της έλειπαν, γιατί η γραμμή περνούσε για πέντε χιλιόμετρα από μια εντυπωσιακή ακτογραμμή, που περιλάμβανε όλα όσα θα ήθελε να βλέπει ποτέ κανείς. Επειδή τώρα ήταν σκοτάδι δεν μπορούσε να τη δει, αλλά ήξερε ότι ήταν εκεί. Βράχια και απότομοι γκρεμοί, κόλποι και ακρογιαλιές, χαριτωμένα αγροτόσπιτα, μονοπάτια και μικροσκοπικοί αγροί, που την άνοιξη κιτρινίζαν από τους νάρκισσους. Μετά ήταν οι αμμόλοφοι και η τεράστια, μοναχική παραλία που η Τζούντιθ θεωρούσε δική της.

Μερικές φορές, όταν οι άλλοι μάθαιναν ότι η Τζούντιθ δεν είχε πατέρα, επειδή εκείνος βρισκόταν στην άλλη άκρη του κόσμου δουλεύοντας για τη μεγάλη ναυτιλιακή εταιρεία Wilson-McKinnon, τη λυπόταν. Τι απαίσιο να μην έχει πατέρα! Δεν της έλειπε; Πώς ήταν να μην υπάρχει ένας άντρας στο σπίτι ούτε καν τα Σαββατοκύριακα; Πότε θα τον ξανάβλεπε; Πότε θα γύριζε στο σπίτι του;

Εκείνη απαντούσε πάντα στις ερωτήσεις αόριστα, εν μέρει επειδή δεν ήθελε να το συζητάει και εν μέρει επειδή στην πραγματικότητα δεν ήξερε πώς ακριβώς ένιωθε. Ήξερε μόνο ότι έτσι θα ήταν η ζωή, επειδή έτσι ήταν σε κάθε βρετανική οικογένεια της Ινδίας, και τα παιδιά αποδέχονταν το γεγονός ότι, από μικρή ηλικία, οι μακρόχρονοι χωρισμοί και οι αποχαιρετισμοί θα ήταν αναπόφευκτοι.

Η Τζούντιθ είχε γεννηθεί στο Κολόμπο και είχε ζήσει εκεί μέχρι

τα δέκα της, δύο χρόνια παραπάνω απ' όσο επιτρεπόταν στα περισσότερα παιδιά από τη Βρετανία να μένουν στους τροπικούς. Μέσα σε αυτό το διάστημα, οι Ντάνμπαρ είχαν επισκεφτεί την πατρίδα έχοντας πάρει μια μεγάλη άδεια, αλλά τότε η Τζούντιθ ήταν μόλις τεσσάρων, και οι αναμνήσεις από εκείνη τη διαμονή στην Αγγλία είχαν ξεθωριάσει με το πέρασμα των χρόνων. Δε θα θεωρούσε ποτέ την Αγγλία πατρίδα. Πατρίδα της ήταν το Κολόμπο, το ευρύχωρο μπανγκαλόου στην Γκαλ Ρόουντ, με τον κατάφυτο κήπο του, που χωριζόταν από τον Ινδικό Ωκεανό μονάχα από τη σιδηροδρομική γραμμή που πήγαινε νότια στο Γκαλ. Επειδή η θάλασσα ήταν τόσο κοντά, δεν είχε σημασία πόση ζέστη έκανε, καθώς τα κύματα έφεραν πάντα μια δροσερή αύρα, ενώ μέσα στο σπίτι υπήρχαν ξύλινοι ανεμιστήρες οροφής που ανάδευαν τον αέρα.

Αλλά ήρθε αναπόφευκτα η μέρα που έπρεπε να τα αφήσουν όλα πίσω τους. Να αποχαιρετήσουν το σπίτι και τον κήπο, την Αμά και τον Τζόζεφ, τον μπάπλερ, και τον γερο-Ταμίλ που φρόντιζε τον κήπο. Να αποχαιρετήσουν τον μπαμπά. *Γιατί πρέπει να φύγουμε;* ρωτούσε η Τζούντιθ, ακόμα και όταν ο μπαμπάς τις πήγαινε στο λιμάνι όπου ήταν αγκυροβολημένο το υπερωκεάνιο, έτοιμο να σαλπάρει. *Επειδή ήρθε η ώρα να φύγετε*, είχε πει εκείνος· *όλα έχουν την ώρα τους*. Κανένας από τους γονείς της δεν της είπε ότι η μητέρα της ήταν έγκυος, και μόνο αφότου είχαν κάνει το ταξίδι των τριών εβδομάδων και είχαν επιστρέψει στην γκριζα Αγγλία, με τη βροχή και το κρύο, αποκάλυψαν στην Τζούντιθ το μυστικό ότι περιμέναν μωρό.

Επειδή δεν είχαν δικό τους σπίτι για να μείνουν, η θεία Λουίζ, με εντολή του αδερφού της, Μπρους, είχε πάρει την κατάσταση στα χέρια της· βρήκε το Ρίβερβιου Χάουζ και το νοίκιασε επιπλωμένο. Λίγο μετά την εγκατάστασή τους, γεννήθηκε η Τζες στο νοσοκομείο του Πόρθκερις. Και τώρα είχε έρθει η ώρα να επιστρέψει η Μόλι Ντάνμπαρ στο Κολόμπο. Η Τζες θα πήγαινε μαζί της, και η Τζούντιθ θα έμενε πίσω. Τις ζήτηνε τρομερά.

Είχαν ζήσει στην Κορνουάλη τέσσερα χρόνια. Σχεδόν το ένα τρίτο της ζωής της Τζούντιθ. Και, σε γενικές γραμμές, ήταν όμορφα χρόνια. Το σπίτι ήταν άνετο, με χώρους για όλους τους, ενώ είχε κι έναν κήπο, μεγάλο και δαιδαλώδη, που κατηφόριζε τη λοφοπλαγιά σε μια σειρά από αναβαθμίδες, γκαζόν, πέτρινα σκαλοπάτια κι έναν οπωρώνα με μηλιές.

Το καλύτερο απ' όλα, ωστόσο, ήταν η ελευθερία που είχε δοθεί

στην Τζούντιθ. Οι λόγοι ήταν δύο. Η Μόλι, έχοντας να φροντίσει το νεογέννητο, είχε ελάχιστο χρόνο για να επιτηρεί την Τζούντιθ και την άφηνε να βρίσκει μόνη της τρόπους για να διασκεδάσει. Άλλωστε, παρόλο που εκ φύσεως ήταν ανήσυχη και υπερπροστατευτική με τα παιδιά της, σύντομα συνειδητοποίησε ότι το ήσυχο χωριό και τα γαλήνια περίχωρά του δεν αποτελούσαν απειλή για κανένα παιδί.

Εξερευνώντας, η Τζούντιθ είχε τολμήσει διστακτικά να βγει από τα όρια του κήπου, κι έτσι η σιδηροδρομική γραμμή, το γειτονικό αγρόκτημα με τους μενεξέδες και οι εκβολές του ποταμού έγιναν οι τόποι του παιχνιδιού της. Καθώς γινόταν όλο και πιο τολμηρή, ανακάλυψε το δρομάκι που οδηγούσε στην εκκλησία του 11ου αιώνα, με το τετράγωνο νορμανδικό καμπαναριό της και το ανεμοδαρμένο νεκροταφείο της με τις παλιές, σκεπασμένες από λειχήνες ταφόπετρες. Μια όμορφη μέρα, καθώς ήταν σκυμμένη και προσπαθούσε να διαβάσει τη σκαλισμένη επιγραφή μίας από αυτές, ξαφνιάστηκε από την εμφάνιση του εφημέριου, ο οποίος, γοητευμένος από το ενδιαφέρον της, την είχε οδηγήσει μέσα στην εκκλησία, της είχε διηγηθεί ένα μέρος της ιστορίας της και της είχε δείξει τα βασικότερα χαρακτηριστικά της και τους απλούς θησαυρούς της. Μετά, ανέβηκαν στο καμπαναριό, στάθηκαν στο ψηλότερο σημείο μέσα στον μανιασμένο αέρα και της έδειξε ενδιαφέροντα αξιοθέατα. Ήταν σαν να της αποκαλυπτόταν ο κόσμος ολόκληρος, ένας τεράστιος και υπέροχα χρωματισμένος χάρτης: Αγροί που έμοιαζαν να συνθέτουν ένα πολύχρωμο πάπλωμα, πράσινο βελούδο για τα βοσκοτόπια και καφέ κοτλέ βελούδο για τα οργωμένα μέρη· μακρινοί λόφοι, στεφανωμένοι από πέτρινες στήλες τόσο αρχαίες, που δεν μπορούσε να το συλλάβει ο νους· οι εκβολές του ποταμού, με τα παλιρροϊκά νερά του γαλάζια από το καθρέφτισμα του ουρανού, ήταν σαν μια τεράστια λίμνη, μόνο που δεν ήταν λίμνη, γιατί γέμιζε και άδειαζε ανάλογα με την πλημμυρίδα και την άμπωτη και ξεχυνόταν στη θάλασσα από ένα βαθύ πέραςμα, γνωστό σαν «κανάλι». Εκείνη τη μέρα, η παλιρροια του καναλιού είχε σκούρο μπλε χρώμα, αλλά ο ωκεανός ήταν τριχουάζ, με θεόρατα κύματα να σκάνε στην έρημη παραλία. Η Τζούντιθ είδε τη μακριά ακτογραμμή με τους αμιόλοφους να καμπυλώνει βόρεια ως τον βράχο όπου δέσποζε ο φάρος, ενώ στη θάλασσα υπήρχαν ψαροκάικα, και ο ουρανός ήταν γεμάτος με γλάρους που σκλήριζαν.

Ο εφημέριος της εξήγησε πως η εκκλησία είχε χτιστεί σ' αυτό τον λοφίσκο πάνω από την παραλία έτσι ώστε το καμπαναριό της να λει-

τουργεί σαν φάρος, ένα σημάδι για τα πλοία που αναζητούσαν αραξοβόλι και ασφαλή νερά: και δεν ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς εκείνες τις γαλέρες των παλιών χρόνων, με τα πανιά τους φουσκωμένα από τον άνεμο, να πλησιάζουν από την ανοιχτή θάλασσα και να ανεβαίνουν το ποτάμι σπρωγμένα από την πλημμυρίδα.

Η Τζούντιθ δεν ανακάλυψε μόνο τοποθεσίες, αλλά γνωρίστηκε και με τους ντόπιους. Οι κάτοικοι της Κορνουάλης αγαπούν τα παιδιά, και, όπου πήγαινε, την καλωσόριζαν με τόση χαρά, ώστε η έμφυτη συστολή της εξαφανίστηκε γρήγορα. Το χωριό ήταν γεμάτο με ενδιαφέροντες τύπους, όπως η κυρία Μπέρι, που είχε το μαγαζί του χωριού κι έφτιαχνε τα δικά της παγωτά από κρέμα σε σκόνη· ο γερο-Χέρμι, που οδηγούσε το κάρο με το οποίο μετέφερε το κάρβουνο, και η κυρία Σάουθι στο ταχυδρομείο, που τοποθετούσε στον πάγκο της ένα προστατευτικό πλέγμα τζακιού για να κρατάει μακριά τους ληστές και που σπάνια έδινε σωστά τα ρέστα όταν πουλούσε ένα γραμματόσημο.

Υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι, ακόμα πιο συναρπαστικοί, που έμεναν πιο μακριά. Ένας από αυτούς ήταν ο κύριος Γουίλις. Ο κύριος Γουίλις είχε περάσει μεγάλο μέρος της ζωής του δουλεύοντας στα ορυχεία κασσίτερου στη Χιλή, αλλά είχε επιστρέψει επιτέλους στην πατρίδα του, την Κορνουάλη, έπειτα από μια ζωή γεμάτη περιπέτειες, και είχε ριζώσει σε μια ξύλινη καλύβα κουρνιασμένη στους αμμόλοφους πάνω από την ακτή του καναλιού. Η στενή παραλία μπροστά στην καλύβα του ήταν σπαρμένη με κάθε λογής ενδιαφέροντα συντρίμια: κομμάτια από σχοινιά και σπασμένες ψαροκασέλες, μπουκάλια και μουσκεμένες γαλότσες. Μια μέρα, ο κύριος Γουίλις συνάντησε την Τζούντιθ ενώ έψαχνε για κοχύλια, έπιασε κουβέντα μαζί της και την κάλεσε στην καλύβα του για ένα φλιτζάνι τσάι. Από τότε, εκείνη τον αναζητούσε πάντα για να κουβεντιάσουν.

Αλλά ο κύριος Γουίλις δεν ήταν σε καμία περίπτωση κάποιος αργόσχολος ρακοσυλλέκτης, επειδή είχε δύο δουλειές. Η μία ήταν να παρακολουθεί τις παλίρροιας και να δίνει σήμα όταν το νερό ανέβαινε αρκετά ώστε να μπορούν τα φορτωμένα με κάρβουνο πλοία να περάσουν πάνω από τον αμμώδη ύφαλο, και η δεύτερη δουλειά ήταν εκείνη του βαρκάρη. Είχε τοποθετήσει έξω από το σπίτι του το καμπανάκι ενός παλιού πλοίου, και όποιος ήθελε να διασχίσει το κανάλι χτυπούσε το καμπανάκι, και ο κύριος Γουίλις έβγαινε από την καλύβα του, έσπρωχνε τη δυσκίνητη βάρκα του από την άμμο μέσα στο νερό και κάνοντας κουπί τον πήγαινε απέναντι. Γι' αυτή του την υπηρεσία,

που ήταν κουραστική, αλλά και επικίνδυνη, αν έπεφτε σε μια ξαφνική άμπωτη, χρέωνε δύο πένες.

Ο κύριος Γουίλις ζούσε με την κυρία Γουίλις, αλλά εκείνη άρμεγε τις αγελάδες ενός αγρότη στο χωριό και έλειπε συχνά από το σπίτι. Κυκλοφορούσε μάλιστα η φήμη ότι δεν ήταν καν πραγματική κυρία Γουίλις αλλά μια απλή δεσποινίδα, και κανείς δεν της μιλούσε πολύ. Το μυστήριο της κυρίας Γουίλις ήταν συνδεδεμένο με το μυστήριο του θείου της Χέδερ, του Φρεντ, που «δεν το είχε μέσα του», αλλά όποτε η Τζούντιθ έθιγε το θέμα στη μητέρα της, εκείνη έσφιγγε τα χείλη της και άλλαζε θέμα.

Η Τζούντιθ δεν ανέφερε ποτέ κάτι στη μητέρα της για τη φιλία της με τον κύριο Γουίλις. Το ένστικτό της της έλεγε ότι θα τη συμβούλευε να μην κάνει παρέα μαζί του, και σίγουρα θα της απαγόρευε να πηγαίνει στην καλύβα του και να πίνει τσάι. Πράγμα γελοίο. Τι κακό θα μπορούσε να κάνει σε κάποιον ο κύριος Γουίλις; Μερικές φορές η μαμά ήταν τρομερά χαζή.

Μα, ούτως ή άλλως, αποδεικνυόταν τρομερά χαζή γύρω από πολλά πράγματα, κι ένα από αυτά ήταν ότι φερόταν στην Τζούντιθ όπως ακριβώς φερόταν στην Τζες, η οποία ήταν μόνο τεσσάρων χρονών. Στα δεκατέσσερα, η Τζούντιθ θεωρούσε ότι ήταν αρκετά ώριμη ώστε να ενημερώνεται και να συζητάει για τις σημαντικές αποφάσεις που θα επηρέαζαν τη δική της ζωή.

Αλλά όχι. Η μαμά δε συζητούσε ποτέ. Απλά ανακοίνωνε.

Έλαβα ένα γράμμα από τον πατέρα σου, και η Τζες κι εγώ πρέπει να επιστρέψουμε στο Κολόμπο.

Δήλωση που έπεσε σαν βόμβα.

Αλλά υπήρχαν και χειρότερα. *Αποφασίσαμε ότι θα πας εσωτερική στο Σεντ Ούρσουλα. Η διευθύντρια ονομάζεται δεσποινίς Κάτο. Πήγα να τη δω και τα κανόνισα όλα. Το πασχαλινό τραίμνο ξεκινάει στις 15 Ιανουαρίου.*

Λες και η Τζούντιθ ήταν δέμα, ή ένα σκυλί που θα το έκλειναν σε κυνοτροφείο.

«Και πού θα πηγαίνω στις διακοπές;»

Θα μένεις με τη θεία Λουίζ. Είχε την καλοσύνη να δεχτεί να σε φροντίζει, και θα είναι η κηδεμόνας σου όσο εμείς θα είμαστε στο εξωτερικό. Θα σου δώσει τον καλύτερο ξενώνα της· μπορείς να πάρεις τα πράγματά σου μαζί και να τα έχεις εκεί.

Ίσως αυτό να ήταν το πιο τρομακτικό απ' όλα. Όχι ότι δε συμπα-

θούσε τη θεία Λουίζ. Κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στο Πένμαρον, την έβλεπαν συχνά και ήταν πάντα ευγενική. Απλώς ήταν τελείως λάθος. Ήταν μεγάλη –τουλάχιστον πενήντα–, κάπως τρομακτική και δεν εξέπεμπε καμία ζεστασιά ως άνθρωπος. Και το Γουίντιριτζ ήταν ένα σπίτι για ηλικιωμένους, τακτοποιημένο και ήσυχο. Οι δύο αδερφές, η Έντα και η Χίλντα, που εργάζονταν για εκείνη σαν μαγείρισσα και καμαριέρα αντίστοιχα, ήταν εξίσου ηλικιωμένες και ψυχρές, και δεν έμοιαζαν καθόλου με την πολυαγαπημένη Φίλις, που έκανε όλες τις δουλειές στο Ρίβερβιου Χάουζ και, παρ' όλα αυτά, έβρισκε χρόνο για να παίζει μαζί της χαρτιά στο τραπέζι της κουζίνας και να διαβάξει τη μοίρα με φύλλα τσαγιού.

Πιθανότατα θα περνούσε τη μέρα των Χριστουγέννων με τη θεία Λουίζ. Θα πήγαιναν στην εκκλησία, μετά θα έτρωγαν ψητή χήνα για μεσημεριανό και έπειτα, πριν σκοτεινιάσει, θα έκαναν έναν γρήγορο περίπατο στο γήπεδο του γκολφ, μέχρι τη λευκή πύλη που βρισκόταν ψηλά πάνω από τη θάλασσα.

Δεν ήταν κάτι συναρπαστικό, αλλά στα δεκατέσσερά της η Τζούντιθ είχε απολέσει κάποιες από τις ψευδαισθήσεις της για τα Χριστούγεννα. Θα έπρεπε να ήταν όπως στα βιβλία ή τις χριστουγεννιάτικες κάρτες, αλλά δεν ήταν ποτέ έτσι, γιατί η μαμά δεν τα πήγαινε καλά με τα Χριστούγεννα και εμφάνιζε πάντα μια στενάχωρη απροθυμία να διακοσμήσει το σπίτι με γκι ή να στολίσει δέντρο. Εδώ και δύο χρόνια έλεγε στην Τζούντιθ ότι ήταν πλέον μεγάλη για να περιμένει δώρα μέσα σε κάλτσες.

Μάλιστα, τώρα που το σκεφτόταν η Τζούντιθ, η μητέρα της δεν τα πήγαινε γενικά καλά με τέτοια πράγματα. Δεν της άρεσαν τα πικ νικ στην παραλία και προτιμούσε να κάνει οτιδήποτε άλλο παρά να οργανώσει ένα πάρτι γενεθλίων. Φοβόταν ακόμα και να οδηγήσει το αυτοκίνητο. Είχαν, φυσικά, αυτοκίνητο, ένα πολύ μικρό και σαραβαλιασμένο Austin, αλλά η μαμά της έβρισκε κάθε είδους δικαιολογία για να μην το βγάλει από το γκαράζ, σίγουρη ότι θα το έριχνε πάνω σε κάποιο άλλο όχημα, θα έχανε τον έλεγχο των φρένων, ή δε θα κατάφερε να αλλάξει ταχύτητα όταν έφταναν σε ανηφόρα.

Και πάλι πίσω στα Χριστούγεννα όμως. Όπως κι αν θα τα περνούσαν, η Τζούντιθ ήξερε ότι τίποτα δε θα ήταν χειρότερο από εκείνα τα Χριστούγεννα, πριν από δύο χρόνια, όταν η μαμά επέμεινε να περάσουν ένα διάστημα με τους δικούς της γονείς, τον αιδεσιμότατο και την κυρία Έβανς.

Ο παππούς είχε αναλάβει μια μικρή ενορία στο Ντέβον, και η γιαγιά ήταν μια κουρασμένη, ηλικιωμένη κυρία που είχε περάσει όλη της τη ζωή μέσα σε μια αξιοπρεπή φτώχεια και σε προεσβυτέρια χτισμένα για τεράστιες βικτοριανές οικογένειες με πολλά παιδιά. Είχαν ξοδέψει άπειρο χρόνο στη διαδρομή προς και από την εκκλησία, και η γιαγιά είχε δώσει στην Τζούντιθ ένα προσευχητάρι σαν χριστουγεννιάτικο δώρο. Ω, ευχαριστώ, γιαγιά, είχε πει ευγενικά η Τζούντιθ, πάντα ήθελα ένα προσευχητάρι. Δεν πρόσθεσε: Αλλά όχι και τόσο πολύ. Και η Τζεζ, που πάντα τα κατέστρεφε όλα, είχε πάθει λαρυγγίτιδα και είχε μονοπωλήσει όλο τον χρόνο και τη φροντίδα της μητέρας, ενώ κάθε δεύτερη μέρα σεβρίζονταν ως επιδόρπιο σύκα κομπόστα και κρέμα καραμελέ.

Όχι, τίποτα δεν μπορούσε να είναι χειρότερο από εκείνα τα Χριστούγεννα.

Ωστόσο (σαν σκυλί που μασουλούσε αδιάκοπα ένα κόκαλο, οι σκέψεις της Τζούντιθ επέστρεψαν στο αρχικό πρόβλημά της), το θέμα του Σεντ Ούρσουλα εξακολουθούσε να την ενοχλεί. Η Τζούντιθ δεν είχε πάει καν να δει το σχολείο, ούτε να γνωρίσει την πιθανότατα τρομακτική δεσποινίς Κάτο. Ίσως η μητέρα είχε φοβηθεί κάποιο τυχόν επαναστατικό ξέσπασμα και είχε ακολουθήσει τον ευκολότερο δρόμο, αλλά ακόμα κι αυτό δεν ήταν λογικό, γιατί η Τζούντιθ δεν είχε επαναστατήσει ποτέ στη ζωή της. Σκέφτηκε ότι ίσως, στα δεκατέσσερά της, έπρεπε να το δοκιμάσει. Η Χέδερ Γουόρεν ήξερε εδώ και χρόνια πώς να περνάει το δικό της και έπαιζε τον ξιμυαλισμένο πατέρα της στα δάχτυλα. Αλλά, βέβαια, οι πατεράδες ήταν διαφορετικοί. Και, για την ώρα, η Τζούντιθ δεν είχε πατέρα.

Το τρένο επιβράδυνε. Πέρασε κάτω από τη γέφυρα (το καταλάβαινες πάντα από τον διαφορετικό ήχο των τροχών) και σταμάτησε με έναν συριγμό. Η Τζούντιθ μάζεψε τα πράγματά της και κατέβηκε στην αποβάθρα μπροστά στον σταθμό, ο οποίος ήταν μικροσκοπικός και έμοιαζε με ξύλινο περίπτερο του κρίκετ αλλά με πολύ πιο ωραία ξυλόγλυπτα. Η φιγούρα του κυρίου Τζάκσον, του σταθμάρχη, διαγραφόταν με φόντο το φως που ξεχυνόταν από την ανοιχτή πόρτα.

«Γεια σου, Τζούντιθ. Άργησες απόψε».

«Είχαμε γιορτή στο σχολείο».

«Υπέροχα!»

Το τελευταίο μέρος του ταξιδιού ήταν ένας πολύ σύντομος περίπατος, γιατί ο σταθμός βρισκόταν ακριβώς απέναντι από την κάτω πύ-

λη του κήπου του Ρίβερβιου Χάουζ. Η Τζούντιθ διέσχισε την αίθουσα αναμονής, η οποία είχε πάντα μια απαίσια μυρωδιά αποχωρητηρίων, και βγήκε στον σκοτεινό δρόμο. Σταματώντας για μια στιγμή μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια της στο σκοτάδι, συνειδητοποίησε πως η βροχή είχε σταματήσει και άκουσε το θρόισμα του αέρα ανάμεσα από τα ψηλότερα κλαδιά του πευκοδάσους που προστάτευε τον σταθμό από την κακοκαιρία. Ήταν ένας απόκοσμος ήχος αλλά όχι τρομακτικός. Διέσχισε τον δρόμο, ψαχούλεψε στα τυφλά για το μάνταλο της καγκελόπορτας, το άνοιξε, μπήκε στον κήπο και ανέβηκε το ανηφορικό μονοπάτι, που ξεδιπλωνόταν σε σκαλοπάτια και αναβαθμίδες. Στην κορυφή, το σπίτι ορθωνόταν σκοτεινό μπροστά της, και από τα παράθυρα με τις κλειστές κουρτίνες διαχεόταν ένα ζεστό φως. Το διακοσμητικό φανάρι που κρεμόταν πάνω από την εξώπορτα ήταν αναμμένο, και στο φως του είδε ένα αυτοκίνητο παρκαρισμένο στη χαλικοδόστρωτη αυλή. Θα πρέπει να είχε πάει η θεία Λουίζ για τσάι.

Ένα μεγάλο, μαύρο Rover. Παρκαρισμένο όπως ήταν εκεί, έμοιαζε αθώο, ακίνδυνο, γερό και αξιόπιστο. Αλλά όποιος κυκλοφορούσε στα σοκάκια και τους δρόμους του Γουέστ Πένγκουιθ είχε κάθε λόγο να το αντιμετωπίζει με επιφυλακτικότητα, επειδή είχε έναν δυνατό κινητήρα, και η θεία Λουίζ, παρόλο που ήταν νομοταγής πολίτης, πήγαινε τακτικά στην εκκλησία και ήταν στυλοβάτης της λέσχης του γκολφ, άλλαζε προσωπικότητα όταν καθόταν στο τιμόνι, παίρνοντας τις τυφλές στροφές με ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα, σίγουρη ότι, όσο πατούσε την κόρνα, το γράμμα του νόμου ήταν με το μέρος της. Έτσι, αν ο προφυλακτήρας της γρατζούνιζε το φτερό κάποιου άλλου αυτοκινήτου ή αν πατούσε κάποια κότα, δεν περνούσε ούτε στιγμή από το μυαλό της η ιδέα ότι μπορεί το λάθος να ήταν δικό της, ενώ οι κατηγορίες και οι επιπλήξεις της ήταν τόσο έντονες, ώστε τα θύματά της συνήθως δεν είχαν τα κότσια να υψώσουν το ανάστημά τους και το έβαζαν στα πόδια χωρίς να διεκδικήσουν αποζημιώσεις για τις ζημιές ή για τη νεκρή κότα.

Η Τζούντιθ δεν ήθελε να βρεθεί αμέσως αντιμέτωπη με τη θεία Λουίζ. Έτσι, αντί να μπει από την κύρια είσοδο, πήγε στην πίσω πλευρά, διέσχισε την αυλή και το πλυσταριό και μπήκε στην κουζίνα. Εκεί βρήκε την Τζες να κάθεται στο καλογουαλισμένο τραπέζι, με τους μαρκαδόρους της και το μπλοκ ζωγραφικής της, και τη Φίλις, ντυμένη με την απογευματινή στολή της, που αποτελούνταν από ένα πράσινο φόρεμα και ποδιά από μουσελίνα, να σιδερώνει μια στοίβα ρούχα.

Ύστερα από το κρύο που έκανε έξω και την υγρασία, η κουζίνα ήταν υπέροχα ζεστή. Μάλιστα, ήταν το πιο ζεστό δωμάτιο του σπιτιού, επειδή η φωτιά στην ιδιαίτερη μασίνα της Κορνούλης με επίστροση γραφίτη και μπρούντζινα χερούλια δεν έσβηνε ποτέ. Τώρα σιγόκαιγε, κάνοντας το κατσαρόλι που βρισκόταν πάνω στο μάτι να τραγουδάει. Απέναντί της ήταν η πιατοθήκη, με διαφόρων ειδών πιατέλες για κρέας, πιάτα για λαχανικά και μια σουπιέρα, και δίπλα ήταν η ψάθινη πολυθρόνα της Φίλις, στην οποία σωριαζόταν όποτε της περιόσσευε ένα λεπτό για να ξεκουράσει λίγο τα πόδια της, κάτι που δε συνέβαινε συχνά. Το δωμάτιο είχε μια ευχάριστη μυρωδιά από ζεστά ασπρόρουχα, και ψηλά στο ταβάνι υπήρχε μια κρεμάστρα με τροχαλία φορτωμένη με την μπουγάδα.

Η Φίλις σήκωσε το βλέμμα της. «Γεια. Γιατί μπήκες σαν κλέφτρα από την πίσω πόρτα;»

Χαμογέλασε, δείχνοντας τα όχι και τόσο καλά δόντια της. Ήταν ένα κοκαλιάρικο κορίτσι με επίπεδο θώρακα, γλωμό δέρμα και ίσια, καστανά μαλλιά, αλλά ήταν το πιο γλυκό πλάσμα που είχε γνωρίσει ποτέ η Τζούντιθ.

«Είδα το αυτοκίνητο της θείας Λουίζ».

«Δεν είναι λόγος αυτός. Πέρασες καλά στη γιορτή;»

«Ναι». Η Τζούντιθ έψαξε στην τσέπη του παλτού της. «Πάρε, Τζες», είπε και έδωσε στην Τζες ένα σακουλάκι με ζαχαρωτά.

Η Τζες τα κοίταξε. «Τι είναι αυτά;»

Ήταν όμορφο παιδί, στρουμπουλό και με ανοιχτόξανθα μαλλιά, αλλά φερόταν πάντα σαν μωρό, και η Τζούντιθ νευριάζε όλη την ώρα μαζί της.

«Γλυκά, φυσικά, χαζούλα».

«Εμένα μου αρέσουν οι τσίχλες με γεύσεις φρούτων».

«Ψάξε, λοιπόν, μήπως βρεις καμιά».

Έβγαλε το παλτό της και τον μάλλινο σκούφο της και τα πέταξε σε μια καρέκλα. Η Φίλις δεν είπε: «Κρέμασέ τα». Κάποια στιγμή θα τα κρεμούσε η ίδια για λογαριασμό της Τζούντιθ.

«Δεν ήξερα ότι η θεία Λουίζ θα ερχόταν για τσάι».

«Τηλεφώνησε γύρω στις δύο».

«Για ποιο θέμα μιλάνε;»

«Πολύ αδιάκριτη είσαι».

«Για μένα, φαντάζομαι».

«Για σένα και για εκείνο το σχολείο, για δικηγόρους και για δίδα-

κτρα, για σχολικές διακοπές και για τηλεφωνήματα. Και μια και μιλάμε για τηλεφωνήματα, το πρωί τηλεφώνησε η θεία σου η Μπίντι. Μιλούσε με τη μητέρα σου για δέκα λεπτά, μπορεί και περισσότερο».

Η Τζούντιθ ζωήρεψε. «Η θεία Μπίντι;» Η θεία Μπίντι ήταν η αδερφή της μαμάς και η αγαπημένη της Τζούντιθ. «Τι ήθελε;»

«Δεν κρυφάκουγα, ξέρεις. Θα πρέπει να ρωτήσεις τη μαμά σου». Η Φίλις άφησε με δύναμη το σίδερο στη βάση του και άρχισε να κουμπώνει τα κουμπιά της καλύτερης μπλουζας της μαμάς. «Καλύτερα να πας μέσα. Έχω βγάλει και για σένα ένα φλιτζάνι, και αν πεινάς, υπάρχουν ψωμάκια και κέικ λεμονιού».

«Πεθαίνω της πείνας».

«Ως συνήθως. Δε σας τάισαν στη γιορτή;»

«Ναι. Ψωμάκια με σαφράν. Αλλά εξακολούθω να πεινάω».

«Πήγαινε λοιπόν, αλλιώς η μητέρα σου θα αρχίσει να αναρωτιέται».

«Να αναρωτιέται τι πράγμα;»

Αλλά η Φίλις είπε μόνο: «Άλλαξε παπούτσια και πλύνε τα χέρια σου πρώτα».

Και αυτό έκανε. Έπλυνε τα χέρια της στο πλυσταριό, χρησιμοποιώντας το σαπούνι της Φίλις και μετά, κάπως διστακτικά, άφησε τη ζεστή συντροφιά της κουζίνας και διέσχισε το χολ. Πίσω από την πόρτα του καθιστικού ακούγονταν χαμηλόφωνες γυναικείες φωνές. Άνοιξε την πόρτα αθόρυβα, κι έτσι, προς στιγμήν, οι δυο γυναίκες δεν αντιλήφθηκαν την παρουσία της.

Η Μόλι Ντάνμπαρ και η κουνιάδα της, η Λουίζ Φόρεστερ, κάθονταν αντικριστά στις δυο πλευρές του τζακιού, με το πτυσσόμενο τραπεζάκι του τσαγιού ανάμεσά τους. Ήταν στρωμένο με ένα κεντητό, λινό τραπεζομάντιλο και το καλύτερο πορσελάνινο σερβίτσιο, καθώς επίσης και με πιάτα γεμάτα σάντουιτς, ένα γλασαρισμένο κέικ λεμονιού, ζεστά ψωμάκια αλειμμένα με κρέμα και μαρμελάδα φράουλα και δυο ειδών μπισκότα – βουτύρου και σοκολάτας.

Είχαν βολευτεί μια χαρά, με τις βελούδινες κουρτίνες κλειστές και τη φωτιά να τρεμοπαίζει στη σχάρα. Το καθιστικό δεν ήταν ούτε μεγάλο ούτε εντυπωσιακό, και επειδή το Ρίβερβιου Χάουζ το είχαν νοικιάσει επιπλωμένο, δεν ήταν ούτε ιδιαίτερος καλά διακοσμημένο. Το εμπριμέ ύφασμα στις πολυθρόνες είχε ξεθωριάσει, στο πάτωμα ήταν στρωμένο ένα τουρκικό χαλί, ενώ τα τραπεζάκια και οι βιβλιοθήκες ήταν περισσότερο λειτουργικά παρά διακοσμητικά. Ωστόσο, στο απαλό φως της λάμπας, έδειχνε πολύ θηλυκό και όμορφο, γιατί η Μόλι εί-

χε φέρει από την Κεϋλάνη κάποια από τα αγαπημένα της αντικείμενα, και αυτά, σκόρπια εδώ κι εκεί, έκαναν το δωμάτιο να μη δείχνει τόσο απρόσωπο. Διακοσμητικά από νεφροίτη κι ελεφαντόδοντο· μια κόκκινη, λουστραρισμένη τσιγαροθήκη· ένα μπλε και άσπρο μπολ με υάκινθους και οικογενειακές φωτογραφίες σε ασημένιες κορνίζες.

«...θα έχεις τόσα πολλά να κάνεις», έλεγε η θεία Λουίζ. «Αν μπορώ να βοηθήσω...» Έσκυψε μπροστά για να ακουμπήσει το άδειο φλιτζάνι και το πιατάκι της στο τραπεζάκι και, κάνοντάς το αυτό, σήκωσε το βλέμμα της και είδε την Τζούντιθ να στέκεται στην πόρτα. «Για κοίτα ποια ήρθε...»

Η Μόλι γύρισε. «Τζούντιθ. Νόμιζα ότι έχασες το τρένο.»

«Όχι. Είχα πιάσει κουβέντα με τη Φίλις». Έκλεισε την πόρτα και διέσχισε το δωμάτιο. «Γεια σου, θεία Λουίζ». Έσκυψε να φιλήσει το μάγουλο της θείας Λουίζ. Η θεία Λουίζ το δέχτηκε, αλλά δεν έκανε κίνηση να το ανταποδώσει.

Δεν ήταν εκδηλωτική. Καθόταν εκεί, μια καλοστεκούμενη γυναίκα λίγο μετά τα πενήντα, με γάμπες αναπάντεχα λεπτές και κομψές και μακριά, καλλίγραμμα πόδια κλεισμένα σε καλογουαλισμένα καφέ σκαρπίνια. Φορούσε ένα τούντ ταγέρ, και τα κοντά, γκριζα μαλλιά της ήταν κατσαρωμένα και μαζεμένα με ένα αόρατο διχτάκι. Η φωνή της ήταν βαθιά και βραχνή από το κάπνισμα, ενώ ακόμα κι όταν άλλαζε για το βράδυ και φορούσε πιο θηλυκά ρούχα, βελούδινα φορέματα και κεντητά πανωφόρια, είχε κάτι το ενοχλητικά αρρενωπό, σαν ένας άντρας που φοράει τα ρούχα της γυναίκας του για να κάνει πλάκα ή για να πάει σε έναν χορό μεταμφιεσμένων.

Ήταν συμπαθητική γυναίκα αλλά όχι όμορφη. Και κρίνοντας από τις παλιές, ασπρόμαυρες φωτογραφίες, δεν ήταν όμορφη ούτε στα νιάτα της. Μάλιστα, όταν ήταν είκοσι τριών και ακόμη δεν είχε ούτε αοραβωνιαστεί ούτε λογοδοθεί, οι γονείς της αποφάσισαν να τη στείλουν στην Ινδία, για να μείνει με κάποιους φίλους τους στρατιωτικούς στο Δελχί. Όταν άρχισε η ζέστη, ολόκληρη η οικογένεια μεταφέρθηκε βόρεια, προς τους δροσερούς λόφους και την Πούνα, κι εκεί η Λουίζ γνώρισε τον Τζακ Φόρστερ. Ο Τζακ ήταν ταγματάρχης στους Τυφεκιοφόρους της Βεγγάλης και είχε περάσει δώδεκα μήνες χωμένος σε κάποιο απομονωμένο ορεινό φρούριο, όπου πότε πότε συγκρουόταν με φιλοπόλεμους Αφγανούς. Είχε πάει στην Πούνα με άδεια, γυρευόμενος απελπισμένα, ύστερα από μήνες εργένικης ζωής, μια γυναικεία συντροφιά· και η Λουίζ – νέα, ροδομάγουλη, αδέσμευτη και αθλητι-

κή-, την οποία είδε να τρέχει πάνω-κάτω σε ένα γήπεδο τένις, έδειχνε στα πεινασμένα και έκθαμβα μάτια του ως το πιο επιθυμητό πλάσμα. Την πολιδόρησε με τεράστια επιμονή αλλά ελάχιστη λεπτότητα –δεν υπήρχε καιρός για λεπτότητες-, και πριν καλά καλά το καταλάβει, βρέθηκε αρραβωνιασμένος.

Παραδόξως, ο γάμος τους πέτυχε, παρόλο που δεν απέκτησαν ποτέ παιδιά, ή ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που είχαν έναν ευτυχισμένο γάμο. Αντίθετα, μοιράζονταν την ίδια αγάπη για τη ζωή στην εξοχή και για όλες τις υπέροχες ευκαιρίες που τους πρόσφερε η Ινδία για άθληση και παιχνίδι. Συμμετείχαν σε κυνήγια και σε εκδρομές στους λόφους· έκαναν ιππασία και έπαιζαν πόλο, ενώ δεν έχαναν κάθε ευκαιρία για τένις και γκολφ, στα οποία η Λουίζ διέπρεπε. Όταν ο Τζακ αποστρατεύτηκε κι επέστρεψαν στην Αγγλία, εγκαταστάθηκαν στο Πένμαρον μόνο και μόνο επειδή το γήπεδο του γκολφ ήταν κοντά, και η λέσχη του γκολφ έγινε δεύτερο σπίτι τους. Όταν είχε άσχημο καιρό, έπαιζαν μπριτζ, τις περισσότερες καλές μέρες, όμως, τις περνούσαν στο γήπεδο. Επίσης, πήγαιναν αρκετά συχνά και στο μπαρ, όπου ο Τζακ είχε κερδίσει την αμφίβολη φήμη ότι μπορούσε να πιει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Καυχιόταν ότι το στομάχι του ήταν σαν κουβάς, και όλοι οι φίλοι του συμφωνούσαν, μέχρι που ήρθε ένα φτωινό σαββατιάτικο πρωινό, κι εκείνος έπεσε νεκρός στο δέκατο τέταρτο ποτήρι. Ύστερα από αυτό δεν ήταν και τόσο σίγουροι.

Η Μόλι βρισκόταν στην Κεϋλάνη όταν συνέβη αυτό το θλιβερό γεγονός και έγραψε ένα γράμμα εκφράζοντας τα πιο θερμά συλλυπητήριά της, αδυνατώντας να φανταστεί πώς θα τα έβγαζε πέρα η Λουίζ χωρίς τον Τζακ. Ήταν τόσο καλοί φίλοι, εξαιρετικοί σύντροφοι. Όταν όμως ξανασυναντήθηκαν, η Μόλι δεν είδε καμιά αλλαγή στη Λουίζ. Έδειχνε ίδια, ζούσε στο ίδιο σπίτι, απολάμβανε τον ίδιο τρόπο ζωής. Έπαιζε κάθε μέρα γκολφ, και επειδή μπορούσε να χτυπάει την μπάλα το ίδιο δυνατά με έναν άντρα, δεν έμενε ποτέ χωρίς συμπαίχτες.

Τώρα, πήρε την ταμπακιέρα της, την άνοιξε και έβαλε ένα τούρκικο τσιγάρο σε μια φιλντισένια πίπα. Το άναψε με έναν χρυσό αναπτήρα που ανήκε άλλοτε στον μακαρίτη τον άντρα της.

«Πώς πήγε η χριστουγεννιάτικη γιορτή;» ρώτησε την Τζούντιθ μέσα από ένα σύννεφο καπνού.

«Καλά ήταν. Χορέψαμε το *Σερ Ρότζερ ντε Κόβερλι*. Είχαν και ψωμάκια με σαφράν». Η Τζούντιθ κοίταξε το τραπέζακι. «Αλλά πεινάω ακόμη».

«Σου αφήσαμε αρκετά», είπε η Μόλι. Η Τζούντιθ τράβηξε ένα χαμηλό σκαμνί και κάθισε ανάμεσα στις δύο γυναίκες. «Θέλεις γάλα ή τσάι;»

«Γάλα, ευχαριστώ». Πήρε ένα πιάτο κι ένα ψωμάκι και άρχισε να τρώει με προσοχή, επειδή η παχιά κρέμα και η μαρμελάδα φρούουλα ήταν απλωμένες τόσο γενναιόδωρα, που αν χύνονταν θα γέμιζαν τα πάντα.

«Αποχαιρέτησες όλες τις φίλες σου;»

«Ναι. Και τον κύριο Τόμας κι όλους τους υπόλοιπους. Και μας έδωσαν από ένα σακουλάκι με καραμέλες, αλλά το δικό μου το χάρισα στην Τζες. Μετά κατέβηκα τον λόφο με τη Χέδερ...»

«Ποια είναι η Χέδερ;» ρώτησε η θεία Λουίζ.

«Η Χέδερ Γουόρεν. Είναι η καλύτερή μου φίλη».

«Ξέρεις», είπε η Μόλι, «τον κύριο Γουόρεν, τον παντοπώλη, στην πλατεία της αγοράς».

«Ω!» Τα φρύδια της θείας Λουίζ έγιναν δυο τοξωτές καμπύλες. «Ο γοητευτικός Ισπανός. Τι ωραίος άντρας. Ακόμα κι αν δεν πουλούσε την αγαπημένη μου μαρμελάδα, νομίζω ότι θα ήμουν ούτως ή άλλως πελάτισσά του».

Ήταν φανερό πως είχε τα κέφια της. Η Τζούντιθ αποφάσισε πως ήταν η κατάλληλη στιγμή για να θίξει το θέμα του ποδηλάτου. Χτύπα το σίδερο όσο είναι ζεστό, όπως έλεγε η κυρία Γουόρεν. Πιάσε τον ταύρο από τα κέρατα.

«Η Χέδερ είχε μια καταπληκτική ιδέα. Ότι θα έπρεπε να πάρω ένα ποδήλατο».

«Ποδήλατο;»

«Μαμά, κάνεις σαν να ζητάω ένα αγωνιστικό αυτοκίνητο, ή ένα πόνι. Και νομίζω πως είναι πολύ καλή ιδέα. Το Γούντιριτς δεν είναι σαν αυτό το σπίτι, δίπλα στον σιδηροδρομικό σταθμό, και είναι χιλιόμετρα μακριά από τη στάση του λεωφορείου. Αν έχω ποδήλατο, θα μπορώ να κυκλοφορώ μόνη μου, και η θεία Λουίζ δε θα αναγκάζεται να με πηγαينوφέρει με το αυτοκίνητο. Κι έτσι», πρόσθεσε πονηρά, «θα μπορεί να συνεχίζει ανενόχλητη το γκολφ της».

Η θεία Λουίζ έπνιξε ένα γέλιο. «Τα σκέφτηκες όλα, βλέπω».

«Δε θα σε πειράξει, έτσι δεν είναι, θεία Λουίζ;»

«Γιατί να με πειράξει; Χαίρομαι που θα σε ξεφορτωθώ». Αυτός ήταν ο τρόπος της θείας Λουίζ για να αστειεύεται.

Η Μόλι βρήκε τη φωνή της. «Μα, Τζούντιθ... δεν είναι πολύ ακριβό ένα ποδήλατο;»

«Η Χέδερ λέει πως θα κάνει περίπου πέντε λίρες».

«Το φαντάστηκα. Τρομερά ακριβό. Κι έχουμε τόσα άλλα πράγματα να αγοράσουμε. Δεν έχουμε πάρει ακόμη ούτε τη στολή σου, ενώ η λίστα με τα ρούχα για το Σεντ Ούρσουλα είναι ατελείωτη».

«Σκέφτηκα ότι θα μπορούσες να μου το πάρεις για τα Χριστούγεννα».

«Μα έχω ήδη αγοράσει το χριστουγεννιάτικο δώρο σου. Σου πήρα αυτό που μου ζήτησες...»

«Τότε, το ποδήλατο θα είναι δώρο για τα γενέθλιά μου. Δε θα είσαι εδώ στα γενέθλιά μου, θα είσαι στο Κολόμπο, και με αυτό τον τρόπο δε θα χρειαστεί να μπει στον κόπο να μου στείλεις δέμα».

«Θα πρέπει, όμως, να κυκλοφορείς στους κεντρικούς δρόμους. Ίσως πάθεις κάποιο ατύχημα...»

Εδώ παρενέβη η θεία Λουίζ. «Ξέρεις ποδήλατο;»

«Φυσικά. Αλλά δε ζήτησα ποτέ να μου πάρουν μέχρι τώρα, επειδή δεν το είχα πραγματικά ανάγκη. Όμως, πρέπει να παραδεχτείς, θεία Λουίζ, ότι θα είναι πολύ βολικό».

«Μα, Τζούντιθ...»

«Μόλι, σταμάτα να γκρινιάζεις. Τι μπορεί να πάθει το παιδί; Κι αν βρεθεί κάτω από τις ρόδες ενός λεωφορείου, το λάθος θα είναι δικό της. Θα σου πάρω εγώ ποδήλατο, Τζούντιθ, αλλά επειδή είναι πολύ ακριβό, θα είναι το δώρο μου και για τα γενέθλιά σου. Πράγμα που θα βγάλει κι εμένα από τον κόπο να σου στείλω ένα δέμα».

«Αλήθεια;» Η Τζούντιθ δεν μπορούσε να πιστέψει ότι τα επιχειρήματά της είχαν αποτέλεσμα, ότι είχε επιμείνει και, τελικά, είχε γίνει το δικό της. «Θεία Λουίζ, είσαι φοβερή!»

«Οτιδήποτε για να μη σε έχω στα πόδια μου».

«Πότε μπορούμε να το αγοράσουμε;»

«Τι θα έλεγες για την παραμονή των Χριστουγέννων;»

«Ω, όχι», ψιθύρισε η Μόλι αδύναμα. Έδειχνε αναστατωμένη, και η Λουίζ συνοφρυώθηκε. «Τι συμβαίνει πάλι;» ρώτησε. Η Τζούντιθ σκέφτηκε ότι δεν υπήρχε λόγος να της μιλάει με τέτοια αγένεια, αλλά η θεία Λουίζ έχανε συχνά την υπομονή της με τη Μόλι και της φερόταν περισσότερο σαν να ήταν κάποιο ανόητο κοριτσόπουλο παρά η κουνιάδα της. «Σκέφτηκες κι άλλους λόγους για να φέρεις αντίρρηση;»

«Όχι... Δεν είναι αυτό». Ένα ελαφρύ κοκκίνισμα χρωμάτισε τα μάγουλα της Μόλι. «Είναι ότι δε θα είμαστε εδώ. Δε σου το είπα ακόμη, Λουίζ, αλλά ήθελα να το πω πρώτα στην Τζούντιθ. Τηλεφώνησε η θεία Μπίντι».

«Το ξέρω. Μου το είπε η Φίλις».

«Μας κάλεσε να περάσουμε τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά μαζί τους στο Πλίμουθ. Εσύ, εγώ και η Τζες».

Η Τζούντιθ ήταν μπουκωμένη με ένα ψωμάκι. Προς στιγμινή νόμιζε ότι θα πνιγόταν, αλλά κατόρθωσε να το καταπιεί πριν συμβεί κάτι τόσο απαίσιο.

Χριστούγεννα με τη θεία Μπίντι.

«Κι εσύ τι είπες;»

«Είπα ότι θα πάμε».

Πράγμα που ήταν τόσο απίστευτα συναρπαστικό, ώστε όλες οι άλλες σκέψεις, ακόμα και το καινούργιο ποδήλατο, έφυγαν από το μυαλό της Τζούντιθ.

«Πότε θα πάμε;»

«Σκέφτηκα την προπαραμονή των Χριστουγέννων. Τότε τα τρένα δε θα είναι τόσο γεμάτα. Η Μπίντι θα μας συναντήσει στο Πλίμουθ. Ζήτησε συγγνώμη που δεν το έκανε πιο έγκαιρα, την πρόσκληση εννοώ, αλλά ήταν μια παρορμητική ιδέα. Και σκέφτηκε ότι, καθώς θα είναι τα τελευταία μας Χριστούγεννα για ένα διάστημα, θα ήταν καλή ιδέα να τα περάσουμε όλοι μαζί».

Αν δεν ήταν εκεί η θεία Λουίζ, η Τζούντιθ θα χοροπηδούσε από τη χαρά της. Αλλά ήταν λίγο αγενές να δείχνει τόσο ευτυχισμένη, από τη στιγμή που η θεία Λουίζ δεν είχε προσκληθεί. Συγκρατώντας τον ενθουσιασμό της, στράφηκε στη θεία της.

«Σε αυτή την περίπτωση, θεία Λουίζ, θα μπορούσαμε ίσως να αγοράσουμε το ποδήλατο μετά τα Χριστούγεννα;»

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή, έτσι δεν είναι; Ετοιμαζόμουν μάλιστα να σας καλέσω να περάσετε μαζί μου τα Χριστούγεννα, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, η Μπίντι με έβγαλε από τον κόπο».

«Αχ, Λουίζ, λυπάμαι. Τώρα νιώθω ότι σε απογοήτευσα».

«Χαζομάρες. Μια μικρή αλλαγή θα κάνει καλό σε όλους μας. Θα είναι κι ο γιος της Μπίντι εκεί;»

«Ο Νεντ; Δυστυχώς όχι. Θα πάει στο Ζέσματ για σκι, με κάποιους συμμαθητές του από το Ντάρτμουθ».

Η θεία Λουίζ ύψωσε τα φρύδια της, καθώς δεν ενέκρινε τις δαπανηρές διασκεδάσεις. Αλλά, πάλι, η Μπίντι πάντοτε κακομάθαινε το μοναχοπαιδί της σε τρομακτικό βαθμό και δεν μπορούσε να του αρνηθεί τίποτα.

«Κρίμα», ήταν το μόνο που είπε. «Θα έκανε παρέα στην Τζούντιθ».

«Θεία Λουίζ, ο Νεντ είναι δεκαέξι χρονών! Δε θα μου έδινε καμία σημασία. Είμαι σίγουρη ότι θα περάσω καλύτερα χωρίς αυτόν...»

«Μάλλον έχεις δίκιο. Και γνωρίζοντας την Μπίντι, είμαι σίγουρη πως θα περάσεις φανταστικά. Έχω πολύ καιρό να τη δω. Πότε ήταν η τελευταία φορά που ήρθε να μείνει εδώ μαζί σου, Μόλι;»

«Στις αρχές του περασμένου καλοκαιριού. Θυμάσαι; Είχαμε εκείνο το υπέροχο κύμα καύσωνα...»

«Ήταν τότε που ήρθε στο σπίτι μου για δείπνο φορώντας εκείνο το εξωφρενικά φαρδύ παντελόνι παραλίας;»

«Ναι, ακριβώς».

«Και τη βρήκα στον κήπο σας να κάνει ηλιοθεραπεία με ένα μπικίνι. Στο χρώμα του δέρματος. Έδειχνε σαν να ήταν γυμνή».

«Ακολουθεί πάντα την τελευταία λέξη της μόδας». Η Μόλι ένιωσε την ανάγκη να υπερασπιστεί την επιπόλαιη αδερφή της, έστω και αδύναμα. «Υποθέτω ότι σε λίγο θα φοράμε όλες φαρδιά παντελόνια».

«Θεός φυλάξει!»

«Τι θα κάνεις τα Χριστούγεννα, Λουίζ; Ελπίζω να μη νιώσεις εγκαταλειμμένη».

«Όχι βέβαια. Μάλιστα, θα χαρώ που θα είμαι μόνη. Ίσως καλέσω τον Μπίλι Φόσσετ για ένα ποτό, και μετά θα κατέβουμε στη λέσχη για μεσημεριανό. Συνήθως φτιάχνουν κάτι καλό». Η Τζούντιθ φαντάστηκε όλους τους γκόλφερ, με τα παντελόνια τους μέχρι το γόνατο και τα χοντρά παπούτσια τους, να ρίχνουν κομψοί και να φοράνε χάρτινα καπέλα. «Κι αργότερα ίσως παίξω μπριτζ».

Η Μόλι συνοφρυώθηκε. «Μπίλι Φόσσετ; Δε νομίζω ότι τον ξέρω».

«Όχι. Δε θα μπορούσες να τον ξέρεις. Είναι ένας παλιός φίλος από την εποχή που έμενα στην Κουέτα. Είναι συνταξιούχος τώρα, και σκέφτηκε να δοκιμάσει να ζήσει στην Κορνουάλη. Νοίκιασε ένα από τα καινούργια μπανγκαλόου που έχτισαν λίγο πιο κάτω από το σπίτι μου. Θα τον συστήσω σε όλους. Πρέπει να τον γνωρίσεις πριν φύγεις. Είναι εξαιρετικός γκόλφερ, κι έτσι τον πρότεινα για μέλος στη λέσχη».

«Αυτό είναι πολύ ευχάριστο για σένα, Λουίζ».

«Ποιο είναι το ευχάριστο;»

«Ότι... ένας παλιός φίλος θα έρθει να μείνει κοντά σου. Και μάλιστα, κάποιος που παίζει γκολφ. Όχι ότι σου λείπουν οι συμπαίχτες βέβαια».

Αλλά η Λουίζ δε σκόπευε να δεσμευτεί. Έπαιξε γκολφ μόνο με τους καλύτερους. «Θα εξαρτηθεί», είπε, σβήνοντας με δύναμη το τσι-

γάρο της, «από το πόσο δυνατά ρίχνει». Κοίταξε το ρολόι της. «Θεέ μου, πήγε τόσο αργά; Πρέπει να πηγαίνω». Πήρε την τσάντα της και σηκώθηκε από την καρέκλα, και η Μόλι με την Τζούντιθ την ακολούθησαν. «Πες στη Φίλις ότι το τσάι ήταν υπέροχο. Θα σου λείψει αυτή η κοπέλα. Βρήκε άλλη δουλειά;»

«Δε νομίζω ότι έχει προσπαθήσει και πολύ».

«Είναι θησαυρός για κάποιον τυχερό. Όχι, μην τη φωνάξεις. Θα με ξεπροβοδίσει η Τζούντιθ. Κι αν δε σε δω πριν από τα Χριστούγεννα, Μόλι, να περάσεις τέλεια. Όταν γυρίσεις, κάνε μου ένα τηλεφώνημα. Ειδοποίησέ με μόλις αποφασίσεις πότε θέλεις να φέρεις τα πράγματα της Τζούντιθ στο Γούντιριτζ. Και, Τζούντιθ, θα αγοράσουμε το ποδήλατο στις αρχές των διακοπών του Πάσχα. Δε θα το χρειαστείς νωρίτερα άλλωστε...»

Με φόντο μια πανέμορφη έπαυλη στην Κορνούαλη, λίγο πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, εκτυλίσσεται η ιστορία ενηλικίωσης μιας γυναίκας που προσπαθεί να συμφιλιωθεί με τον έρωτα και τη λύπη καθώς γυρίζει πίσω... στο σπίτι.

Ήθελε το Ρίβερβιου, τη μαμά, την Τζες και τη Φίλις. Ήθελε όλες τις γνώριμες εικόνες, τους ήχους και τις μυρωδιές. Τον κήπο που κατηφόριζε τη λοφοπλαγιά, και τη θέα των γαλπνίων εκβολών του ποταμού, που γέμιζαν με την παλίρροια, και τον καθησυχαστικό ήχο του μικρού τρένου που διέκοπτε την ησυχία της μέρας. Τη γοητεία του φθαρμένου αλλά γεμάτου λουλούδια καθιστικού και τον θόρυβο που έκανε η Φίλις καθαρίζοντας κατσαρόλες στο πλυσταριό κι ετοιμάζοντας τα λαχανικά για το μεσημεριανό φαγητό, μέχρι τη μόνιμη συνοδεία της διαπεραστικής φωνής της Τζες. Οι μυρωδιές τής γεννούσαν ακόμα μεγαλύτερη νοσταλγία. Το σαπούνι λεβάντας που μοσχομύριζε από το μπάνιο· η γλυκιά μυρωδιά των λιγούστρων από τον φράχτη δίπλα στην εξώπορτα· και η απιά μυρωδιά από τα φύκια κατά την άμπωτη.

Ένα αληθινό αριστούργημα, ο πρώτος τόμος ενός βιβλίου που το διαβάζεις ξανά και ξανά και το θυμάσαι για πάντα.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20489